

Τραγούδησες ποτέ,
Μπενάρες,
τὴ ζωὴ καὶ τὶς χαρὲς τῆς;
Γνώρισες
τὴν πικρὰ τῆς
καὶ τὸ γλυκὸ τὸ νόημά τῆς;
Συγγνώμη,
σὲ ρωτάω Μπενάρες.
Ξέρω, τῆς ζωῆς συντρίμια
οἱ σακάτες κι οἱ γερόντοι
τὴ ζωὴ τὴν ἀγαπᾶνε.

Τὸ Χάρο ἀγάπησες,
Μπενάρες,
τὸν τρυγητὴ κάθε ζωῆς;
Στὴν Ἑλλάδα
τὴ γαλάζια χώρα
εἶτε Πλούτωνας ἢ Χάρος
εἶτε ἀρχάγγελος στὸν Ἄδη
μαῦρα λέμε πὼς φορεῖ.
Κι ὅταν καβαλάρης βγαίνει
στὸ σεργιάνι ὁ μακελάρης
κόκκινη ἀπὸ αἷμα σπάθα
δίπηχη κρατεῖ.

Τραγούδησες ποτέ,
Μπενάρες,
τὸν ἔρωτα,
τὴν ὀμορφιά, τὸ θεῖο κάλλος;
Τῆς ζωῆς τὸ σμίξιμο;
Τῶν χειλιῶν τὸ χαμογέλιο;
Τὸ βάθος τῶν ματιῶν;
Τὸν ἄντρα;
Τοῦ κορμιοῦ τὸ λίκνισμα
καὶ τὴ γυναίκα;
Καὶ τὰσπρόμαλλο,
γεροντικὸ δεσποτικὸ κεφάλι;

Σκίρτησε ποτέ,
Μπενάρες,
ἢ καρδιά σου τίς ἀγγές,
ὅταν οἱ κορδαλοὶ
τὰψήλου πᾶν
σὰν στοχασμοί;
"Ὅταν λάβρα μεσημέρια
στὸν ἰδρῶ πνιγμένοι
θεριστάδες
τὸν καρπὸ συνάζουν,
ὅταν στὰ πολύκοσμα μουράγια
φορτωμένοι ἀγκομαχᾶν
γέροντες χαμάληδες, ἄπλερα παιδιά;

Χάρηκες ποτέ,
Μπενάρες,
πράσινα σπαρτά,
φορτωμένα ἀμπέλια;
Τὶς ἐλιές νὰ γέρονουν
καρπερές στὸ χῶμα,
τὰπριλιοῦ τὶς παπαροῦνες
καὶ τὶς ρόδινες βροχές;
Δύσες πυρκαγιές
σὰν φλογισμένες,
μεθυσμένα ἀπ' ὁμορφιὰ φεγγάρια
βράδια τοῦ Μαγιοῦ;

Ἄκουσες ποτέ,
Μπενάρες,
τὰηδοιοῦ
τὸ μάγο λάλημα;
Ἄγνάντεφες
ψηλὰ τῆς ἔρημος
λαμπερὰ τὰστέρια;
Νύχτες φθινοπωρινές
ἀγροίκησες βιολιὰ
σπαραχτικὰ νὰ κλαῖνε;
Σ' ἄτια ἀραβικὰ
λιογέρματα
γαμπροὺς καμάρωσες καὶ νύφες;

Τραγούδησες ποτέ,
Μπενάρες,
τὴν εἰρήνη
καὶ τῆς ἀνθρωπιᾶς τὰ ἔργα;
Τῶν λαῶν
τὸ γιορτινὸ τὸ πέρασμα,
τῆ δουλειᾶ καὶ τὴν ἀγάπη;
Καὶ τὴν ξέφρενη χαρὰ
καὶ τὴ συμπόνια;
Τῆ λαχτάρα ν' ἀνεβοῦμε ὡς τὰστέρια,
νὰ πατήσουμε σ' ἄγνωστες κορφές;

Κι ἂν τραγούδησες
τὰ τόσα ὁμορφα
κι ἀγαπημένα τῆς ζωῆς,
πὲς Μπενάρες,
γιατὶ ἔχεις χέρια ματωμένα;
Μὴν ντραπεῖς.
Μὲ τὸ προγονικὸ σου τὸ μαχαίρι
ἐξιλέωση
— κι ἄς ἐτρούπησες τὸ χέρι —
δὲν θὰ βρεῖς.